

Sudanda Zulüm Var Yetiş Rabbim

— kul mehmet · 05 Kasım 2025

Sudanda Zulüm Var Yetiş Rabbim

Sudanda, rüzgâr kan kokusu taşır,
Çocukların çığılığı toprağa karışır.
Vahşi ellerle parçalanır bedenler,
Anne kucağında cansız bir çiçek solar.

Silahlar konuşur, sessizlik yalan olur,
Köy yollarında kan izleri uzanır.
Gözlerde korku, yüreklerde ateş,
Zulüm bir hançer gibi saplanır geceye.

Kaçış yok, umut bir gölge kadar ince,
Vahşet dans eder, insanlık susar.
Sudanda ölür masumiyet her gün,
Dünya izler, vicdanlar kör kalır.

Sabahın ilk ışığıyla uyanır dehşet,
Kapılar kırılır, evler alevler içinde.
Baba son nefesinde adını fısıldar,
Kızının gözlerinde donar sonsuz keder.

Nehirler kızıl akar, balıklar kaçır,
Toprak doymaz, daha çok kan ister.
Yaşlılar dua eder boş gökyüzüne,
Çocuklar taşır yaralı kardeşlerini sırtında.

Bir kadın koşar, kucağında bebek,
Kurşunlar peşinde, nefesler tükenir.
Düşer yere, göğsünden fıskırır hayat,
Sudanda bir melek daha gömülür toprağa.

Gece iner, yıldızlar utanır parlamaktan,
Ay gizlenir bulutların ardında.
Feryatlar yükselir, dağlar yankılar,

Ama yardım gelmez, sınırlar kapalı.

Zalimlerin gülüşü çınlar kulübelerde,
İşbirlikçiler satar komşusunu üç kuruşa.
Para konuşur, insanlık satılır,
Sudanda vicdanlar da katledilir.

Çocuklar büyür intikam ateşiyle,
Elleri titrer ama yürekleri taş gibi.
Bir gün dönecek o karanlık yollar,
Kanla yazılan hesap sorulacak.

Ey dünya, uyu rahat yatağında,
Haberlerde bir satır, sonra unutulur.
Ama Sudanda her damla kan hatıra,
Her çığlık bir tohum, filizlenecek yarın.

Ey zalimler, kanla yazdığınız tarih,
Bir gün boğazınızda düğümlenecek.
Sudanda doğar intikamın tohumu,
Zulmün altında ezilenler yükselecek!

Bir gün güneş doğacak o kara topraklara,
Çocuklar gülecek, anneler sarılacak.
Ama unutulmasın o vahşet geceleri
Ki bir daha doğmasın zulmün gölgesi.
Mehmet Aluç